

Galaktik İnsan Olmak

Japonya'nın en eski tapınaklarından birinde, yaşlı ve bilge bir keşiş yaşarmış. Günlerden bir gün, tapınağın kapısı sabırsız bir vuruşla sarsılmış. Keşiş kapıyı açtığında, karşısında beliren adam hiç vakit kaybetmeden, “Bu ülkenin en büyük üstatlarıyla çalıştım,” diye söze başlamış. “Diyebilirim ki, Zen felsefesine ait tüm bilgilere vakıfım. Ama bilmediğim bir şey kalmışsa, bunu sizden öğrenmek isterim.”

“Peki,” demiş yaşlı bilge, “Öyleyse gel ve benimle çay iç. Ne öğreneceğini konuşuruz.” Karşı karşıya oturduklarında, keşiş büyük bir dikkatle çayı demlikten fincana boşaltmaya başlamış. Fincan ağzına kadar dolmuş, masaya taşmış, öğrencinin üstüne sıçramış, ama istifini bozmayan keşiş çayı son damlasına kadar dökmüş...

Şaşırın öğrenci, kaba bir hareketle ayağa fırlayarak bağırarak: “Sen bilge filan değil, zır delinin tekisin!” Yaşlı adam sükûnetini bozmadan cevap vermiş: “Tıpkı bu fincan gibi beynin o kadar dolu ki, artık yeni bir bilgiye yer kalmamış. Beynini tamamen boşaltabilirsen yine gel. O zaman belki bir şeyler öğrenebilirsin.”

Uzun zamandır konuşmadığım bir arkadaşım aradı geçenlerde. Hal hatır faslını geçip özel ve önemli konulara girdiğimizde, sesinin hüzünlü tınısı onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu fısıldıyordu. Sonunda sadede gelerek, nicedir inanıp uyguladığı bazı spirüel bilgilerin doğruluğunu sorgulatan farklı bir düşünce sistemiyle karşılaştığını anlattı. “Ne yapacağım şimdi ben?” diye soruyordu. Aslında bana söyleyerek, kendisiyle konuşuyordu. “Neye ve kime inanacağımı bilemiyorum...”

Yetmiş yaşına merdiven dayamış bu insanın samimi arayışı ve içten inancı karşısında nutkum tutuldu, gözlerim doldu... Ne diyeceğimi kestiremeden öylece kalakalmışım. Darmadağın olan nöronlarımı toplayıp kalbime tekrar “konuş” komutunu verebilene kadar.

“Demek ki, hiç bir kisveye bürünmeden ve hiç bir öğretiyi aracı kılmadan Tanrı karşısında çırlıçıplak kalmalısın. Ve Onu, sadece kalbinde aramalısın,” dediğimi duydum şaşırarak. “Ezoterik anlamları pek anlayılamamışsa da, tüm öğretilerin işaret ettikleri yön insan kalbi değil mi?”

Evet Değerli Okurlarım, çünkü Tanrı'yı bulabileceğimiz, gerçeği tanıyabileceğimiz, dolayısıyla da, iyi-kötü dilemmasını çözümleyip kendimizle barışabileceğimiz TEK YER orası. Mistiklerin dedikleri gibi, “Hiç bir yere sığmayan Tanrı, insan kalbine sığmış.” Gündüsel bir çekimle hepimiz geldiğimiz kaynağı arıyor, doğal olarak da ezelden beri bizi bu kaynağa ulaştırmayı vaat eden inançlara sımsıkı sarılıyoruz. Evrim basamaklarını tırmanırken, büyüebilmek için kaybedilen inançlar tıpkı birer domino taşları gibi devrildiklerinde boşluğa düşüyoruz. Ama bu boşluk değil mi bizi Tanrıyla aynı yörüngeye oturtan, kalbin kilidini açıp yolumuzu buldurtan?

Korkmayın inançlarınızın yıkılmasından...

Ah, güzel ve yüce insanoğlu! Neler yaptın, ne cinayetler işledin, ne ağırlıklar yüklendin, Tanrı'nın sadece kendi yüreğinde saklı olduğunu öğrenesiye kadar. Çocuklar gibi, “Ben haklıyım, sen haksızsın!” diyerek birbirlerine nanik yapan, dil çıkartan; bununla da yetinmeyip işi kavgaya, savaşa döken farklı spritüel inançların kalbimizi böldüğünü, ruhumuzu yordüğünü, varlığımızı zedelediğini ne zaman anlayacaksın?

Sufilerin sık sık tekrarladıkları, “Arifin dini olmaz” görüşüne sığınarak, Tanrı'ya giden en düz yolu seçmiş mistiklerin öğütlerinden ilham alalım. Din ve ırk ayırımı yapmadan, gelmiş geçmiş tüm mistiklerin yaşamlarını ve öğretilerini objektif bir yaklaşımla inceleyelim. Burada, size kendi spritüel mirasımızdan bir örnek vermek isterim. Ergun Candan, *Türklerin Kültür Kökenleri* adlı yapıtında Hallac-ı Mansur'un ilkelerini anlattığı bölümde şöyle yazmış:

“Evren; ışık ve sevgi yumağı olan Tanrı'dan yansımıştı. Tanrı'dan ayrı hiç bir parça olamazdı. Çünkü Mansur'un görüşüne göre parça bütüne aitti. Ve gerçeği kavrama gücünden yoksun olanlar, tüm varlıkların Tanrı'dan ayrı birer birim olduğunu ileri sürerler. Bunun bir yanılgı olduğunu anlamak ancak sezgi ile mümkündür. Her birey kendi içine dönerek bu sezgi gücünü belirli bir eğitimle ortaya çıkartabilir. Bu içe dönüşün sonuncu olarak, önce Tanrısal sevgi uyanır, sonra da gönülde Tanrısal ışık açık seçik görülmeye başlanır. Gerçek sır, Tanrısalılığı insanın içinde görmesidir. Bu görüşünü bir tek cümleyle de ifade etmiştir: Kendini bilen Tanrı'yı bilir.. ”

İnsanlığı kıyam ettirecek ışık, Tanrı'nın bağrından, yani kaynağın kendisinden artık öyle yoğun bir şekilde dünyaya akıyor ki, kendimizi sessizce ve sessizlik içinde ona açmaktan başka yapılacak bir şey kalmadı. Dünyayı bombardımana tutan ilahî ışığın yüksek titreşimleri, “Gerçek yalnızca budur!” söylemleriyle küçücük bir odaya hapsettiğimiz varlığımızı, varlığımızın sonsuzluğuna açıyor; inatla tutunduğumuz inanç dallarını

kökünden keserek, kozmozda bilinçli olarak yerini alacak insanlığı galaktik geleceğine hazırlıyor.

Ve her zamanki gibi, evrenin ruhu bize şu soruyu soruyor:

“Beni bulmak için tüm bilgilerini atmaya hazır mısınız? Her yerde ve her şeyde beni görebilmek isteğiyle, sadece bu duayı edebilecek kıvamda mısınız?...”

